

byl, jest nyní předstižen řadou rozhodnutí téhož soudu, zejména ale rozhodnutím ze dne 20. srpna 1885, čís. 5830, zapsaným do repertoria nálezu pod čís. 128, dle něhož je přípustná i poznámka žaloby na výmaz zástavního práva pro zaplacení nebo soudní deposici pohledávky, což nutně předpokládá původní platnost vkladu, jenž však pozdější skutečností oprávnění svého pozbyl.

Čís. 1075.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., o odkladu exekuce vyklizením.

Přiměřenou náhradou za dosavadní stálý byt může býti zase jen byt stálý, nikoliv však byt sezonní.

(Rozh. ze dne 31. května 1921, R II 225/21.)

Exekuční soud povolil odklad exekuce vyklizením. **Důvody:** Povinná strana žádá za odklad exekuce vyklizením, poněvadž tvrdí, že nemohla bez své viny najíti náhradu za svůj byt. To prokázáno potvrzením obecního úřadu v L. Je pravda, že úřad tento na další dotaz exekučního soudu připustil, že v L. je dosti bytů sezonních, určených pro lázeňské hosty, obyvatelných jen v létě, že tyto byty daly by se po provedení různých adaptací upravit na byty obyvatelné po celý rok. Tím však ještě není vyvráceno tvrzení strany povinné, že bez své viny nenalezla potřebné náhrady za nynější svůj byt. **Rekursní soud** zamítl návrh na odklad exekuce. **Důvody:** Jest otázka, zda-li mohli povinní dosíci náhrady za byt, ze kterého se měli dne 1. dubna 1921 vystěhovati. K otázce té dlužno přisvědčiti, neboť na dotaz soudu po této okolnosti odpovídá povolaný k tomu orgán, totiž obecní úřad v L., kladně. Tato odpověď jest dána na dotaz, který zněl, zda-li jest pravdou to, co tvrdí vymáhající strana, že totiž povinní nenalezli jiného bytu jen proto, že ho včas nehledali, že je v L. dosti bytu, zejména bytu saisonních, které pro celoroční obývání upravit lze; dále zdali jest pravdou, co tvrdí strana povinná, že volné byty jsou pouze sezonní, obyvatelné jen v době letní. A na tento celý dotaz dal obecní úřad v L. odpověď, že pravda jest na obou stranách. Z toho jest patrné, že v L. od srpna 1920 do 1. dubna 1921 bylo bytů dosti, zejména také sezonních, které pro celoroční obývání upravit lze. Mohli tedy mít povinní přiměřenou náhradu za byt, který jim dle smíru 1. dubna 1921 opustiti bylo. Že přiměřené náhrady za tento byt dne 1. dubna 1921 neměli, dlužno přičísti toliko jejich zavinění, jak z odpovědi obecního úřadu v L. rovněž vyčísti lze. Jest nerozhodným, že by po prvním dubnu 1921, jak odpověď obecního úřadu v L. uvádí, povinní místnosti náhradní těžko dostali. Ostatně jak ze stylisace této jest patrné, naprosto nemožným to není.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody :

Povinní ve své žádosti za odklad vyklizení tvrdili, že celý podzim a celou zimu hledali v L. pro svou rodinu byt, přes veškerou námahu však dodnes (24. března 1921) ho nenašli, a obecní úřad v L. úředně potvrdil na žádosti správnost těchto údajů. Tím navrhovatelé osvědčili, že bez své

viny nemají přiměřené náhrady. Osvědčení to dlužno pokládati za postačitelné, ježto v nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. přesehně d ů k a z u v t ě příčině se nevyžaduje. Na tom nemění ničeho obsah zprávy téhož obecního úřadu ze dne 20. dubna 1921, podané k soudnímu dotazu ze dne 15. dubna 1921, kdyžt ě vzhledem k tomuto dotazu v podstat ě vyznívá přece jen v ten rozum, že v L. jest dostatek bytů sezonních, které lze upravit i na stálé byty. Právem však stěžovatelé vytykají, že tím není zodpověděna otázka, zda dotyční vlastníci domů s byty sezonními jsou, po případě byli ochotni, pronajati tyto byty stěžovatelům na stálo, kdyžt ě zpen ě ž í je lépe a výhodněji i pohodlněji bez nákladných adaptací pro lázeňské hosty, — pokud se týče zda vlastníci domů jsou, po případě byli ochotni provést i příslušné adaptace bytu na byty celoroční, ať již na vlastní útraty či na útraty stěžovatelů. Přiměřencu náhradou za dosavadní stálý byt stěžovatelů může však býti zase jen byt stálý, nikoli byt sezonní. K okolnostem, jež vymáhající věřitel ve svém rekursu přednesl k vyvrácení tvrzení povinných, že nemají bez své viny přiměřené náhrady, jakožto k novotám v exekučním řízení nepřipustným nelze míti zření.

Čís. 1076.

Za zavinění svých pouhých pomocníků ručí i hromadná osoba pouze v mezích §§ 1313 až 1315 obč. zák.

Neschopností dle § 1315 obč. zák. sluší rozuměti trvalou vlastnost zjednané osoby; pouhá neopatrnost a nepozornost, pokud se týče pouhé nedopatření v tom kterém jednotlivém případě není nutně důkazem neschopnosti. Lhostejno však, zda zaměstnavatel věděl o neschopnosti svého pomocníka.

(Rozh. ze dne 31. května 1921, Rv II 82/21.)

Žalobce jel v podvečer na kole městem a, srazil se na křižovatce ulic s neosvětleným kočárem, řízeným kočím žalovaného těžířstva, spadl s kola a těžce se poranil. Žalobu o náhradu škody proti těžířstvu procesní soud první stolice zamítl v podstat ě z těchto důvodů: Kočí Josef L. byl uznán právoplatně vinným přestupkem dle § 335 tr. zák., kterýmžto výrokem jest soudce civilní vázán (§ 268 c. ř. s.). Zavinění žalovaného těžířstva jest posuzovati s hlediska §§ 1313 až 1319 v tomto případě s hlediska § 1315 obč. zák. Žalobce musel by prokázati, že Josef L. nemá potřebných schopností ke službě kočího, že žalovanému těžířstvu byla jeho neschopnost známa a že mu tudíž lze přičítati vinu ve výběru, poučení a dohledu. Žalobci se však dukaz v tomto směru nezdařil, ježto výpovědi všech svědků jest prokázáno, že se Josefu L-ovi ve výkonu jeho služby nedalo dosud ničeho vytknouti, žalované těžířstvo neustanovilo tudíž vědom ě neschopnou osobu kočím a nesvěřilo mu, znáje jeho neschopnost, řízení kočáru. O d v o l a c í soud rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Napadený rozsudek shledává důvod pro zamítnutí žaloby v tom, že není prokázáno, že by bylo žalované těžířstvo ustanovilo vědom ě neschopnou osobu za kočího a že ho pak, vědouce o jeho neschopnosti, nechalo kočárem jeti, tak že nemůže býti zavázáno k náhradě škody, protože mu nelze klásti za vinu, culpa in eligendo, instruendo et